

Lankininkas

Iliustravo
Andrea Tachezy

Paulo Coelho

Lankininkas

VILNIUS, 2023

Lankininkas

Iliustravo Andrea Tachezy
Iš portugalų kalbos vertė Audrius Musteikis

Paulo
Coelho

Versta iš: Paulo Coelho *O arqueiro*

Bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*

This edition was published by arrangements
with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria
S.L.U., Barcelona, Spain.
www.santjordi-asociados.com
All Rights Reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

© Paulo Coelho, 2003
© Vertimas į lietuvių kalbą, Audrius Musteikis, 2023
© Viršelis ir iliustracijos, Andrea Tachezy, 2023
© Leidykla VAGA, 2023
ISBN 978-5-415-02700-2

Leonardui Oiticicai,
kuris vieną rytą pamatė mane
praktikuojantį kiudo Sen Martene
ir paskatino parašyti šią knygą

*Malda be tikslo – tarsi strèlè be lanko;
Tikslas be maldos – tarytum lankas be strélès.*

Ella Wheeler Wilcox

*Be gimtosios nuodėmės pradėtoji Marija,
melski už mus, kurie šaukiamės Tavo pagalbos.*

Amen.

Prologas

- Tecuja.

Berniukas suglumęs pažvelgė į svetimšalį.

– Niekas šiame mieste nėra matęs Tecujos su lanku, – atsakė jis. – Visi žino, kad jis verčiasi dailidyste.

– Gal jis atsitraukė, gal pabūgo, man tai nesvarbu, – neatlyžo svetimšalis. – Bet jeigu jis metė savąjį meną, nebegali būti laikomas geriausiu šalies lankininku. Todėl ir keliavau šitiek dienų – susirungti su juo ir įrodyti, kad ankstesnės šlovės jis nebevertas.

Berniukas suprato, kad ginčytis būtų tuščias reikalas: verčiau palydėti svetimšalį pas dailidę, tegu pats įsitikina, jog klysta.

Tecuja triūsė dirbtuvėje, įrengtoje už namo. Jis atsisuko pasižiūrėti, kas ateina, ir šypsena jo lūpose sustingo nespėjusi išsiskleisti. Akys nukrypo į pailgą svetimšalio atsineštą krepšį.

– Taip ir yra, kaip pagalvojote, – tarė atvykėlis. – Bet keliavau čia ne tam, kad pažeminčiau ar įžeisčiau legenda tapusį žmogų. Norėčiau tik įrodyti, kad per ilgus pratybų metus įstengiau pasiekti tobulumo.

Tecuja ketino grįžti prie savo darbo: buvo bebaigiąs pritaisyti stalui kojas.

– Žmogui, tapusiam pavyzdžiu ištisai kartai, nederėjo pradingti, kaip dingote jūs, – tęsė svetimšalis. – Aš paisiau jūsų pamokymų, rodžiau pagarbą lanko keliui, taigi nusipelniau, kad įvertintumėt, kaip šaudau. Kai taip nutiks, aš iškeliausiu ir niekam neprasitarsiu, kur surasti didįjį meistrą.

Svetimšalis iš savo nešulio išėmė ilgą lakuoto bambuko lanką su rankena, įtaisyta šiek tiek žemiau vidurio. Nusilenkė Tecujai, nuėjo į sodą, darskart nusilenkė – pasirinktai vietai. Paskui išsitraukė strėlę, papuoštą erelio plunksnomis, kojomis tvirčiau įsiremė į žemę, viena ranka kilstelėjo lanką sulig veidu, kita – įdėjo strėlę.

Berņiukas žiūrėjo nudžiugęs ir apstulbęs. Tecuja irgi susidomėjo, nutraukė darbą.

Vyras nuleido lanką – jau su strėle – sulig krūtine. Tada iškėlė virš galvos ir, leisdamas žemyn, pradėjo įtempti.

Kai strėlė atsidūrė ties veidu, lankas buvo įtemptas. Akimirką, kuri truko, regis, visą amžinybę, lankininkas ir lankas atrodė sustingę. Berņiukas pažvelgė ten, kur buvo nukreipta strėlė, tačiau nieko nepamatė.

Staiga pirštai, laikantys templę, atsigniaužė, ranka truktelėjo atgal, lankas grakščiai išsiritė, ir strėlė, dingusi iš akių, vėl pasirodė tolumoje.

– Nubėk atnešk, – paprašė Tecuja.

Berniukas grįžo su strėle: ji buvo įsimigusi į vyšnios uoga, gulėjusią ant žemės už keturiasdešimties metrų.

Tecuja nusilenkė lankininkui, nuėjo į dirbtuves ir paėmė kampe buvusį dailių linkių daiktą, apsuktą ilgu odos rėžiu. Nėmaž neskubėdamas nuvyniojo, ir pasirodė medinis lankas, panašus į svetimšalio turimą, tiktai šis atrodė gerokai ilgiau naudotas.

– Strėlių neturiu, taigi man prireiks jūsiškės. Padarysiu, ko prašomas, bet privalėsite laikytis pažado – niekam neatskleisti, kur gyvenu. Jei kas klaus, sakykit, jog išmaišėt visą pasaulį manęs ieškodamas ir sužinojot, kad buvau kirstas gyvatės ir po poros dienų numiriau.

Svetimšalis linktelėjo ir padavė strėlę.

Atrėmęs vieną ilgo bambukinio lanko galą į sieną, dėdamas nemenkas pastangas, Tecuja pritvirtino templę. Paskui, nieko nesakydamas, pasuko į kalnus.

Svetimšalis ir berniukas nusekė paskui. Po valandos jie priėjo tarpekį tarp dviejų uolų. Apačioje

šniokštė upė. Pereiti galėjai tik virviniu tiltu – apirusiu, beveik sudulėjusiu.

Ramių ramiausiai Tecuja pasiekė pavojingai siūbuojančio tilto vidurį, nusilenkė kažkam kitoje pusėje, parengė lanką, kaip buvo daręs ir svetimšalis, iškėlė jį, nuleido sulig krūtine ir iššovė.

Berniukas ir svetimšalis išvydo, kad strėlė perskrodė sunokusį persiką už dvidešimties metrų.

– Jūs kliudėte vyšnią, aš – persiką, – kalbėjo Tecuja grįždamas į saugią vietą. – Vyšnia mažesnė. Jūsų taikinys buvo už keturiasdešimties metrų, manasis – perpus arčiau. Vadinasi, turite visas galimybes pakartoti tai, ką padariau aš. Eikit į tilto vidurį ir padarykit tą patį.

Nuogąstaudamas svetimšalis nužengė iki apirusio tilto vidurio, negalėdamas atitraukti akių nuo tarpeklio po kojom. Atlikęs tą patį ritualą, šovė į persiką, tačiau strėlė nuskriejo kur kas toliau.

Į saugią vietą jis grįžo išblyškęs.

– Matau gabumus, orumą, tinkamą laikyseną, – pasakė Tecuja. – Išmanote techniką, esate įvaldęs įrankį, bet nepajėgiate suvaldyti proto. Šaudote taikliai, jeigu aplinkybės palankios, tačiau susidūręs su pavojais, nebepataikote. O juk ne visada lankininkas gali rinktis mūšio lauką, taigi imkitės pratybu iš

naujo, kad būtumėt pasirengęs nepalankioms sąlygoms. Ir toliau ženkite lanko keliu, nes tai gyvenimo kelias. Tik atsiminkit, kad teisingai atliktas šūvis toli gražu neprilygsta šūviui, atliktam su sielos ramybe.

Svetimšalis darskart žemai nusilenkė, susidėjo lanką ir strėles į pailgą dėklą, užsimetė jį ant peties ir pasišalino.

Pakeliui namo berniukas džiūgavo.

– Tu jį pažeminai, Tecuja! Tu išties visų geriausias!

– Nereikėtų imtis vertinti žmonių, kol nesame išmokę jų išgirsti ir gerbti. Tas svetimšalis – geras žmogus: jis manęs nežemino, nemėgino įrodyti, kad yra geriausias, nors toks įspūdis susidaryti galėjo. Jis tik norėjo parodyti savo meną ir pasiekti pripažinimo, nesvarbu, kad atrodė, jog meta man iššūkį. O juk tai lanko kelio dalis – kartkartėmis susidurti su netikėtais išbandymais. Šio svetimšalio dėka šiandien aš jų ir patyriau.

– Jisai sakė, kad tu visų geriausias, o aš nė nežinojau, kad esi šaudymo iš lanko meistras. Jeigu taip, kodėl dirbi dailide?

– Nes lanko kelias praverčia visur, o mano svajonė buvo medžio darbai. Beje, šiuo keliu einančiam lankininkui nereikia nei lanko, nei strėlių, nei taikinio.

– Pas mus nieko įdomaus nevyksta, o aš stauga suvokiau, kad stoviu priešais žmogų, įvaldžiusį meną, kuriuo niekas nebesidomi, – tarė berniukas, ir jo akys švytėjo. – Kas yra tas lanko kelias? Gal galėtum man paaiškinti?

– Paaiškinti nesunku. Padaryčiau tai greičiau nei per valandą, kol eitume namo. Daug sunkesnė yra kasdienė praktika siekiant reikiamo tikslumo.

Berniukas akimis meldė neatsisakyti. Tecuja gal ketvirtį valandos žingsniavo tylomis, o kai vėl prakalbo, jo balsas skambėjo jaunatviškiau:

– Šiandien esu patenkintas: pagerbiau žmogų, prieš daugelį metų išgelbėjusį man gyvybę. Dėl šios priežasties persakysiu tau visus nurodymus, bet tai ir bus viskas: jei permanysi, ką kalbu, pamokymus galėsi naudoti, kur panorėsi. Štai pavadinai mane meistru. Kas gi yra meistras? Aš tau pasakysiu, kas: ne tas, kuris ko nors pamoko, o tas, kuris įkvepia mokinį iš visų jėgų stengtis atrasti žinią, glūdinčią jo paties sieloje.

Ir jiedviem leidžiantis nuo kalno, Tecuja paaiškino, kas yra lanko kelias.

Sajungininkai

Jei lankininkas nesidalys lanko ir strėlės teikiamais džiaugsmiais su kitais, taip ir nesužinos apie savuosius pranašumus ir trūkumus.

Todėl, prieš ko nors imdamasis, pasieškok sąjungininkų – žmonių, kuriuos domins, ką tu darai.

Nesakau: „Susirask kitų lankininkų.“ Sakau: bendrauk su įvairių sričių žmonėmis, nes lanko kelias nesisiskiria nuo bet kokio kito kelio, kuriuo įkvėptai einama.

Sąjungininkai – nebūtinai tie, į kuriuos visi žiūri ir gėrasi tvirtindami: „Šitie patys geriausi.“ Dargi atvirksčiai: tai žmonės, nebijantys klysti, taigi ir klystantys. Užtat ne visada jų darbai sulaukia pripažinimo. Tačiau kaip tik tokie žmonės keičia pasaulį; per daugybę klaidų jiems pavyksta nuveikti tai, kas pakeičia jų aplinką.

Naujoji Paulo Coelho knyga „Lankininkas“ – įkvepianti istorija apie jauną žmogų, siekiantį pasisemti vyresniojo patirties, ir apie ilgaamžes gyvenimo pamokas. Su jam būdinga išmintimi, Paulo Coelho primena, kad žmogaus gyvenimas be tikslo yra bereikšmis, veiksmai ir sielos šauksmas – neatsiejamai susiję, o gyvenimas, kurį kiekviename žingsnyje lydi atstūmimo ar nesėkmės baimė, skurdina.

Lanko kelias – džiaugsmo ir užsidegimo, tobulėjimo ir klaidų, technikos ir įkvėpimo kelias.

O visa tai patirsi tik leisdamas savo strėles.

PAULO COELHO laikomas vienu įtakingiausių mūsų laikų rašytojų, jo knygos išleistos daugiau nei 170 šalių, išverstos į 88 kalbas, jų parduota daugiau nei 320 milijonų egzempliorių. Jis yra daugybės pasaulinių bestselerių, įskaitant vienos įspūdingiausių šiuolaikinės literatūros knygų, – „Alchemiko“ – autorius. Nuo 2002 m. Brazilijos literatūros akademijos narys, 2007 m. tapo Jungtinių Tautų Taikos pasiuntiniu. 2009 m. pelnė Gineso pasaulio rekordą kaip į daugiausia užsienio kalbų išverstos knygos („Alchemikas“) autorius.

paulocoelhoblog.com

Twitter, Facebook, Instagram: @paulocoelho

ISBN 978-5-415-02700-2

9 785415 027002

www.vaga.lt

